

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ
MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

DUBEN 1995

ZPRAVODAJ MěÚ Vysoké nad Jizerou- VĚTRNÍK č. 4/1995, vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 400 ks, cena 3,-Kč. Příspěvky zaslejte do každého 3. v měsíci
na MěÚ Vysoké nad Jizerou PSČ 512 11.
Vytiskla tiskárna Glos s. r. o. Semily, tel./fax: (0431) 2644 v roce 1995.

MěÚ ve Vysokém nad Jizerou oznamuje,

že dne 29. dubna 1995

se bude konat

LAMPIÓNOVÝ PRŮVOD

s finálním

upálením čarodějnic

Řazení průvodu bude
od 20.00 do 20.30 hodin u Štekrů
a pak následuje společný odchod k ohni
v doprovodu hudby pod vedením
J. Hejrala.

V š i c h n i j s t e z v á n i

P. Bosmans:

Každý den je ti dán

*Každé ráno se postav oběma nohama
na zem,
na tu naši dobrou matičku zem a řekni:
Jsem tak rád, že žiji,
že mám střechu nad hlavou,
že slunce svítí,
že v mém malém ráji mám okolo sebe
všechny, které mám tak rád,
jsem rád, že mohu pracovat,
že nepotřebuji ani ohromné auto,
ani kdovíjaký kožík,
ani výlet do Alp,
abych mohl dobře prožít tento den.*

*Každý večer udělám za uplynulým
dnem tečku
a obrátím list.
Každý večer odložím
úplně popsaný list,
tak jak jej napsal můj den.
Pak půjdu klidně spát s vědomím,
že zítra mohu začít znovu.*

Každý den je ti dán jako dar.

Zprávy z městského úřadu

V seznamu komisí MěÚ chyběly
ještě 2, které byly vytvořeny později.

Komise stavební:

vedoucí Josef Petruška
členové : J. Fučík
M. Koníř
ing. Roman Čivrný .

Komise revizní a kontrolní:

vedoucí Karel Bárta
členové : Ing. Ivan Hanuš
František Matoušek
Martina Poloprutská

Pozemky

MěZ rozhodlo odprodat pozemky v
katastru města v prostoru bývalé ha-
sičské zbrojnice, parcely č. 173 a 178 a
v prostoru „Varoulovy skály“ poze-
mek č. 1642/1. Prodej proběhne dle zá-
konných norem.

Kanalizace

Připravuje se vyhláška města o po-
vinném systému napojení na městskou
kanalizaci. Bude nutné zrušit septiky
tam, kde to umožňuje kanalizační síť a
napojit objekty přímo do kanalizační
sítě, aby byla zachována činnost čis-
tičky. Zodpovídá komise životního
prostředí.

Vodovody

Komise stavební byla pověřena pří-
pravou výběrového řízení na jmeno-
vání správce městských vodovodů.
Správa vodovodů přejde z rukou VAK
(Vodovody a kanalizace Turnov) do
rukou jiného právního subjektu, který
bude vybrán výběrovým řízením.

VYSOCKÁ VYHLÁŠKA

“O zákazu agitace a propagace
KSČM a hnutí a stran projevujících
sympatie ke komunismu“ se stala pří-

kladem pro mnohá města v celé ČR. Množství a velikost měst, která se pro podobnou vyhlášku rozhodla (Pardubice, Hořice, Nová Paka, Jičín, Zatec, Brno atd.), svědčí o tom, že nejde jen o úlet jednoho antikomunisticky zavlého zastupitelstva., jak napsaly 29. 3. 1995 Lidové noviny. Potěšitelné je, že v informacích denního tisku se začínají objevovat i argumenty iniciátorů těchto vyhlášek, což považuji za velmi důležité. Vyhláškou se na návrh přednostky OKÚ v Semilech zabýval i Ústavní soud, ale návrh na její zrušení odmítl. Nebyla totiž vydána v samostatné působnosti obce, a proto ji nemůže zrušit ÚS, ale nebyla vydána ani v přenesené působnosti obce, a proto ji nemůže zrušit ani OKÚ. Patová situace. V zákonodárství existuje právní díra a zákon na tyto případy nepamatuje. Nicméně dle ÚS je vyhláška pozastavená, právně neúčinná, ale není nikdo, kdo by ji mohl zrušit. Tak mohlo učinit pouze naše vysoké MZ svým rozhodnutím. Na 5. zasedání dne 27. 3. 95 se však MZ jednomyslně vyslovilo pro zachování vyhlášky v nezměněném stavu a tím potvrdilo, že nejenže stojí za výzvou - otevřeným dopisem vlády, prezidentu a poslancům parlamentu ČR ze dne 26. 9. 1994 (otištěn ve Větrníku říjen 1994), ale zároveň poukazuje na absurdní stav, kdy komunistický režim je sice prohlášen za zločinecký a zavržení, jeho propagace je zakázána, ale komun. strany a propagace komunismu jsou oficiálně povoleny. Jelikož ÚS ani nikdo jiný odpovědný se neza-

býval samou podstatou tohoto nedořešeného a nebezpečného problému, jež komunismus pro celou naši teprve se rodící demokracii představuje, podal jsem okresnímu a krajskému státnímu zástupci návrh k prošetření zákonnosti postupu MV ČR při zaregistrování KSČM a SČK (Strana československých komunistů), případně dalších komunistických stran či hnutí.

Za daného stavu je legálně dle stejného „demokratického“ principu umožněna oficiální činnost i fašistům a rasistům. Zatím však, Bohu díky, žádná fašistická či rasistická strana či hnutí naše MV o registraci nepožádaly. Právo na spravedlnost a demokracii si vykládá každý po svém, ale odpovědným orgánům a institucím by po pěti letech mělo být konečně jasno, mezi jaké státy se chceme zařadit. Zatímni situace i dle zhora uvedených důvodů přilší perspektivní vyhlídky naznačuje.

Jiří Dóubalík

Okénko městské policie

Policie ČR- obvodní oddělení Rokytnice nad Jizerou zpracovala zprávu za rok 1994. Z ní vyjímáme části určené MP Vysoké nad Jiz.

V průběhu roku 1994 bylo orgány vyhledáno celkem 30 trestných činů. Z toho největší počet činů trestné činy=krádeže vloupáním pře-

vážně do rekreačních chalup a krádeží prostých. Ve dvou případech se dále jednalo o náhlé úmrtí (občan SRN a utopení mladíka na místním koupališti). V jednom případě se jednalo o požár domu čp. 90, (Boh. Machačky). Z tohoto počtu se však nepodařilo objasnit 12 tr. činů. Nejvíce neobjasněných případů. tr. činnosti v obvodě Vysoké / J. je páčáno v odlehlých obcích Trč, Sklenařice, Stará Ves, kde dochází ke krádežím vloupání do rekreačních chalup, krádežím motorových vozidel a vykrádání a poškozování motorových vozidel. V některých případech i sami lidé nedbají o svůj soukromý majetek, tento nechávají bez dozoru, a proto dochází ke zbytečným krádežím.

Je třeba vyzvednout práci městské policie, která v několika případech svým rychlým zákrokem přispěla k dopadení pachatele trestné činnosti.

Na úseku dopravní kázně a veř. pořádku bylo v teritoriu MÚ Vysoké nad Jiz. za rok 1994 uloženo v dopravě pokut za částku 19.500,-Kč a ve veř. pořádku částku 4.500,-Kč. Za hodnocené období se stalo v obvodě Vysoké/Jiz. celkem 5 dopravních nehod.

Vzhledem k neustálému nárůstu cizineckého ruchu, především občanů SRN, je v zimní sezoně nutno věnovat zvýšenou pozornost parkování motorových vozidel u lyžařského vleku „ŠACHTY“ a na odstavných plochách v přilehlých obcích. V letní sezoně pak zvýšený dohled na parkování osobních vozidel na náměstí ve Vysokém nad Jiz., u budovy ÚPCHR- nemocnice

Vysoké/Jiz. a na místním koupališti. Krom jiného důsledně dohlížet na do- držování veřejného pořádku při pořádání tanečních zábav-diskotek, zejména pak ve Sklenařicích - restaurace Mexiko, kde již v minulosti došlo k několika přestupkům ve veřejném pořádku i k tr. činu úmyslného ublížení na zdraví. Ze strany mládeže, která je často v podnapilém stavu, dochází k výtržnostem a následnému poškozování obecně prospěšných zařízení. Při obchůzkové službě dohlížet i na veř. pořádek na zdejších hřbitově, kde v minulosti docházelo k poškozování zařízení hrobů, krádeže květin a pod.

Zdejší OOP Rokytnice nad Jiz. děkuje všem pracovníkům MÚ ve Vysokém nad Jiz. za dosavadní spolupráci s přáním tuto i nadále rozvíjet a zkvalitňovat.

*Vedoucí OOP Rokytnice nad Jiz.
kap. Haas Josef*

Nákupní středisko

V nákupním středisku, oddělení potravin, máme novou paní vedoucí, která nastoupila za paní Votočkovou.

Sympatická paní Božena Středová je členkou Jednoty, v prodejně Jednoty (Daliměřice) pracovala dříve. K nám dojdí z Semil. Řídí prodejnu teprve krátce, ale ve Vysokém se jí líbí a má chuť vyjít nám zákazníkům vstříc.

ŠKOLNÍ OKÉNKO

III. část ze školní kroniky Tříče

Úvodem se omlouváme čtenářům, že jsme pro nedostatek místa museli původní text „Jak šel školní život do roku 1923“ zkrátit na polovinu a teprve v dnešním čísle se do roku 1923 dostaneme.

První světová válka, která přinesla konec Rakousko-Uherska, byla těžká i pro tříčskou školu. Děti i učitel žili válečnými událostmi a nesli jejich důsledky. Sbíralo se vše, co mohlo být ve válce potřebné - kovy na náboje počínaje a suchým listím na čaj konče, pleťo a šilo se oblečení pro vojáky. Učitel prováděl soupisy obilí, mouky, osevních ploch. Válka všechny vysilovala, nebylo co jíst. V roce 1916 byl zřízen ve Tříči pro děti polévkový ústav. Na potraviny se rovněž dělaly sbírky, v roce 1917 přidělilo nějaké potraviny c.k. hejtmanství. Polévky vařila učitelova žena. Za této situace měl učitel nařízeno konat přednášky pro děti i pro dospělé o vítězstvích rakouských armád. Není se co divit, že se pro malý zájem konaly jen čtyři.

Konec války přinesl úlevu, vznik republiky, nadšení. Oslavy se konaly ve Vysokém, jsou popsány v pojednání o sklenářické škole. Dvacetiletí 1. republiky proběhlo co se školských věcí týče ve Tříči bez zvláštních událostí. Jako všude i zde se změnila organizace školního roku (1.9 - 30. 6.), jako všude i

zde se slavila nová výročí připomínající slavné události a osobnosti českých dějin - Jan Hus, J.A. Komenský, T.G. Masaryk, ale i 1. máj, jako všude i zde se vysazovaly stromy svobody, jako všude i zde chybělo po válce vše - tedy i sešity a formuláře na vysvědčení, takže děti psaly minimálně a známky jim byly pouze diktovány. Postupně se znovu zabýhly školní výlety, dětské akademie, znovu se postupně našli dobrodinci přispívající na školu a děti. Znovu se prováděly pravidelné opravy a údržba školní budovy a rozšiřovala se školní zahrada.

Obec začala žít politicky. Prý byla „nesvornost“. Při volbách 1923 byly 4 kandidátky! Dělníci, malorolníci a domkaři se spojili s lidovci při volbě starosty! Při volbách 1925 získali významné pozice lidovci a komunisté. Pro zajímavost výsledky voleb v roce 1928: národní socialisté 83, republikáni 77, národní demokraté 65, komunisté 62, lidovci 61, sociální demokraté 36, německá středostavovská strana 14, živnostníci 11 hlasů (podle sčítání lidu v roce 1930 bylo ve tříči 767 obyvatel, z toho 701 Čechů, 52 Němců, 1 Maďar a 155 obydlených a 5 neobydlených domů). V roce 1922 se proti novému učebnímu předmětu občanská nauka a výchova zvedli lidovci, neboť se takto podle nich „vychovávají nezabozi“. Místní školní rada, která ještě v roce 1923 byla součástí obecního úřadu (podle zákona měla být oddělena už v roce 1920), hájila více zájmy obecní pokladny než zájmy školy.

R. Váňová

EKOLOGIE

- věda neznámá ?

V září 1994 zahájil svou činnost v ZŠ Vysoké nad Jizerou ekologický kroužek, ve kterém se schází 15 dětí od páté do osmé třídy se zájmem o přírodu a ekologii.

Hlavním záměrem kroužku je seznámit děti se vztahy mezi organismy v horském ekosystému a se zákonitostmi, existujícími zde po dlouhá staletí a tyto zákonitosti také pochopit.

Činnost kroužku je rozdělena na část teoretickou a praktickou.

1. Část teoretická - Přístup informací z oblasti přírodovědy a ekologie, z přírody zatížené negativním dopadem znečišťování prostředí odpady a imisemi a možnosti řešení konfliktních situací člověk versus příroda.

- Poznávání rostlin a živočichů, přednášky a diapositivy, mikroskopická a fenologická pozorování a konečně velká přírodovědná soutěž, probíhající po celý školní rok.

Pro nejlepší řešitele soutěže je připravena celodenní exkurze do hřebenných partií Krkonoš, kde si získané znalosti ověří přímo v učebně jménem Horská příroda.

2. Část praktická - Založení „přírodní zahrady“, kde budou vysazeny druhy bylin a dřevin, které poslouží ke sledování vývinu a změn, jimiž tyto druhy projdou během roku.

- Vytvoření koutku přírody s vystavenými přírodními, určenými k poznávání.

- Ke Dni Země 22.4. uspořádání akce na úklid prostranství kolem školy a sběr odpadků v Městském parku.

Co je cílem činnosti kroužku ?

Vytvořit kladný vztah dětí k horské přírodě, v níž žijí, neboť pouze tak si ji budou více vážit a v rámci svých možností ji i chránit. Ochranu přírody nelze provádět bez poznatků o základních přírodních zákonech, které v ní panují a které musíme respektovat.

J. Haklová

Z KULTURY

Vlastivědné muzeum ve Vysokém nad Jizerou Vás zve na vernisáž výstav obrázků na skle Jany Sojkové, knižních vazeb Jany Skálové a Máši Janouškové a pletené módy Ivety Nedomové, která se koná v pondělí 1. května 1995 ve 13 hodin v budově muzea. Výstavu zahájí paní Eliška Pilařová.

V galerii muzea je od 1. května také přístupná výstava slovenského výtvarníka Ivana Kováčika - Moje lásky 2.

Iveta Hásková, ředitelka muzea

Na slovíčko

s paní Slávkou Hubačkovou

Slávko, jak se máš ?

Děkuji, dobře.

Co teď právě děláš ?

Co se týče mé záliby, připravila jsem se na Pohárek Svazu českých divadelních ochotníků.

Pokud vím, není to poprvé.

Loni jsem v Přerově přednesla Pyšnou Barku, působivou, vlastně smutnou poudačku M. Kubátové. Reakce publika a ocenění poroty bylo pro mne odměnou.

Vybrala jsem z Pyšného Barčete jenom něco a moje zpracování se líbilo i autorce na besedě pořádané v lednu Červeným křížem v Jablonci nad Jizerou. Při loučení mě pozvala na kolaudaci jejich domku na Benecku. Mívám i stylové oblečení- sukni, blůzu, červený šátek a na dokreslení atmosféry na zádech nůši.

A letos ?

Naučila jsem se monolog herečky ND Marušky Bittnerové z Hrdinů okamžiku J. Průchy. Nevyšla mi účast v Hradci Králové, ale podařilo se mi vystoupit za Střední Čechy v Čelákovících. Text poskytuje herečce vyzkoušet celou škálu možností.

Jak jsi uspěla ?

Dvě z devíti účastnic jsme byly vyhodnoceny na 1. místě a v dubnu jedeme do Přerova, kam se moc těším. Dělán na monologu, vylepšuju ho, ale chtělo by to také od někoho radu a názor.

Co tréma ?

Nikdo mi nevěří, ale trému mám a pomalu odchází po úspěšném začátku.

Máš ráda soutěže ?

Ráda jezdím na pohárek, vždycky jsem získala trofej do třetího místa. Kvůli tomu to nedělám, ale mám z toho radost. Léta jsem také jezdila na Cyranův kord, který se už nekoná.

V divadle Krakonoš ?

V současnosti role učitelky v posledním představení. V poněkud narychlo připraveném pásmu pro rekreaty, které jsme předvedli 3x v Harrachově a 1x na Strojmetalu, zpívám a nacvičila jsem některé tance.

Tvoje další divadelní aktivity ?

Mám štěstí, že se dokážu sama realizovat, ale společenství divadla mi chybí. Dva roky jsem bydlela v Jilemnici, kde mi nabídli roli babičky v poměrně složité hře A. Casony Stromy umírají vstoj. Ač byl soubor nezkušený, hrálo se mi s nimi dobře. S chutí jsem si zahrála tkalcovskou duši ve hře se zpěvem Jak šla basa do nebe paní Kubátové.

A cesty do Libic ?

Odtud přišla od manželů Vondrouškových potěšitelná nabídka k hostování na prknech libického divadla. Intenzivně pracujeme během víkendů v pěti lidech na úpravě Šamberkova Blázince v prvním poschodí. S režii pomáhá V. Dědek.

Máš tam ještě jinou práci ?

Nacvičila jsem country tanec s 28 ženskými na sokolský bál. 3. března jsme na velkém sále účinkovaly v Kolíně a sklídily jsme mohutný potlesk.

Nemáme zapomenout na hudební produkce.

Už 10 let spolupracuji s jilemnickou dechovkou. Jezdíme např. do Jánských Lázní, Lázní Bělohrad, Poděbrad, účinkujeme na Jilemnickém létu, v Semilech, v Turnově a jinde, odkud máme pěkné ohlasy. Oblíbená je

skladba Čechy krásné hraná tenory s mým vyznáním malíř Patočkovi.

Pověz nám o spolupráci s ing. Trunečkem.

Dali jsme se dohromady po jeho onemocnění s očima. Zvou nás na vystoupení pro důchodce ve Vysokém (předvánoční), v Rokytnici (chystáme Vítání jara) a pod.

Jaký máte program ?

Milan hraje na yamahu s bubeníkem- což jsou v podstatě elektrické varhany s doprovodem. Já zpívám, vyprávím (někdy v kroji), používám i monology, někdy s námi vystupuje paní M. Trunečková v chodském kroji se svým povídáním. Hrajeme „světovou klasiku“, stará tanga, swing, kavárenskou muziku i lidovky.

Vystupuješ i sama ?

Ano, pro důchodce, invalidy, v Semilech, Horní Branné, Rokytnici, Jablonečku. Báví mě to, dělám to s elánem pro široké publikum. Uvádím vlastní pásmo „lidové vyprávěčky“ z Vysokého. Jak jsem přišla k divadlu, herecké monology- např. J. Ryšavé, vlastní báseň Lásky z prvního přehlídkového sejkoráku - vyznání amatérskému divadlu, využívám texty, které znám, samozřejmě poudačky. Příhody, epizody z divadla i zážitky z kapelou. Lidí má představení berou.

Vystupovala jsem i pro vysoké a semilské děti ve školách. Začínám besedou o lyžování, vyprávím poudačky (Telemark), není to divadlo s jevištěm. Vždy ale vystupuji jako členka Krakonoše, kam mě přivedli už moji rodiče. Hraju divadlo už 50 let.

Jaké máš v repertoáru další poudačky ?

Pana Buchara, P. Hásku, paní Kubátovou. Jmenovitě jaro na horách. Divadelní, Doktorská, Muzikantská, Kozinecká rapsodie.

Ještě se musíme zastavit u vrabčáků.

V současné době mám velkou sílu těch nejmenších, s kterými máme být pozváni do Liberecké galerie, kde jsem před Vánocemi dělala černou hodinku. Také máme být v penzionu v Horní Branné. Středních dětí chodí málo a ti nejstarší dojíždějí a nedá se s nimi moc počítat. Do budoucna, protože mám kvalifikaci, uvažuji o malé soukromé škole pro děti. Za honorář bych mohla uhradit např. magnetofon, pronájem sálu (ve škole je to složité kvůli pingpongovému stolu v nácvičně). Má práce by měla ucelený tvar, rodiče by asi více dbali na využití hodin. Pro děti je pohyb s muzikou myslím dobrý a já to dělám s láskou.

Udělej, prosím, malou rekapitulaci.

Loni jsem absolvovala 42 vystoupení, z toho 24 svých, 12 s ing. Trunečkem, 12 s Jilemnickou dechovkou s průvodním slovem a poudačkami J. Buchara.

Trochu vyznání na konec ?

Stýská se mi po divadle, kde nešlo ani tak o kumst jako o to, že lidem bylo spolu dobře.

A plány ?

Mám mnoho nápadů i nějaké nabídky, ale o těch až pokud budou uskutečněny. Teď se opět chystám na delší dobu do Libic, trochu na léčení, trochu pracovat.

Jako tečku připomeňme, že v sobotu 1.4. jsme Slávku mohli vidět společně s Janou Pokornou v televizi, v pořadu se Semilskou 12.

Vyprávěla humorky (kratičké poudačky) J. Buchara a nezapomněla se zmínit o divadelním Vysokém.

Za vstřícný rozhovor děkuje a mnoho divadelní radosti přeje

Ivana Řehořová

Seriál - Třic část 4.- závěrečná

SOKOL

Tělocvičná jednota SOKOL ve Třinci založena dne 19. března 1911. Starostou se stal Josef Zajdl. Ustavující valná hromada byla odbyvána v hostinci Josefa Nosála. Za členy přistoupilo 29 občanů, do konce roku dalších 7.

Divadelní představení, večírky a plesy se většinou pořádaly na sále p. Nosála. V tomto sále se také do roku 1924 cvičilo, pravidelně ve středu a v pátek po 8. hodině večer. Jednota zúčastnila se veřejného vystoupení v roce 1911 okrskového cvičení v Jablonci, župního sletu v Rovensku, žup. cvičení dorostu v Bozkově. Jednota hromadně objednávala kroje, členové si je postupně spláceli. 5. července na památku Mistra Jana Husa vystavěna hranice a zapálena. Lampiony rozsvíceny. Za hřmání mozdýřů zapěna s nadšením Hranice vzplála, Kde domov můj a jiné. Účastnili se bezmála všichni členové a mnoho občanů třetířských.

(Opakováno i jiné roky nebo spoluúčast ve Vysokém).

1912

První slavnost, kterou jednota pořádala, bylo místní cvičení v Blažkových sadech 27. května 1912. Pak koncert a večer věneček. VI. všesokolského sletu v Praze se zúčastnilo 12 členů. Založena spol. knihovna.

1913

S odborem N.J.S. sehráno za rok 9 divadelních představení.

1919

19. března založen u nás ženský odbor sokola. Přihlásilo se 28 členek, první náčelníci zvolena M. Vondrová. 20. dubna slavnostně zasazena „Lípa svobody“ na louce pod školou. 21. září odbyvaná slavnost „Obžinky“ na louce br. Bartoničky a Jandy. Seřazení průvodu u p. Bíny. Vyjely 4 povozy s rychtářem, konšely, dráby a vesnickou chasou. Bratři jeli na koních. Hudba vysoká. Pro obveselení byl zřízen kolotoč, divadlo, rozbíjení hrnce atd. Vše upoutala rodina cikánů, která s koněm pod plachtovým příjela. Cikáni kradli, rychtář rozsuzoval a dráb vodil pilně do šatlavy. Vše se nenuceně veselilo. Večer pak věneček na sále br. Jos. Nosála. Čistý příjem 1669,42 Kč.

1920

Na VII. všesokolském sletu v Praze cvičili 4 bratři a 4 sestry. Každý člen, jedoucí do Prahy na slet, musel předem

odevzdat za příčinou stravování 1 kg mouky, 14 kg mouky bylo zakoupeno hromadně.

1932

Na IX. všesokolském sletu v Praze z místní jednoty cvičilo 5 dorostenek, 2 ženy a 8 mužů. Dále se zúčastnilo 8 necvičících. Divadelní odbory našich jednot sehrály 3 představení a další 3 ve Staré Vsi, Stromkovicích a v Jablonci nad Jiz.

1935

Pro stavbu sokolovny koupen pozemek od p. Jos. Karpiška za 2.450 Kčs. Tuto částku darovalo Sokolu obecní zastupitelstvo.

Na pozemku p. Frant. Bouzka nalámané 30 kub.m. kamene a na pozemku br. Frant. Bartoně 120 kub.m. kamene. Oba darovali kámen zdarma a těchto 150 kub.m. kamene členové zdarma nalámali. Členové a ostatní naši občané darovali všechno potřebné dříví na stavbu. Místní majitelé povozů levně účtovali dovoz a vozili i zdarma. I majitelé povozů z Vysokého přijeli nám zdarma pomoci. Členové, i občané - nečlenové, při stavbě odpracovali mnoho hodin zdarma.

S vykopávkou započato dne 13. dubna a první kámen položen dne 16. dubna 1935.

Účetnické práce a záznamy spojené se stavbou vykonal br. J. Hartl, práci zednickou vedl br. Fr. Farský, tesařskou b. Petr Vondra. Veškeré peněžní dary, dříví a vše ostatní zaznamenáno

jest v pamětní knize pod názvem „Stavba sokolovny“.

Domovníkem v nově postavené sokolovně ustanoven br. Jos. Nigrin.

1936

1. ledna 1936 - na Nový rok odpoledne zahájena činnost v nově postavené sokolovně „Sokolskou besídkou“. Po slavnostních proslovích byly přednášeny básně, tančena slovenská beseda, cvičena sletová prostrná i na nářadí.

1945

Mnohé se po válce pro TJ Sokol změnilo. Odbor Národní jednoty Severočeské nebyl nikde obnoven. Divadelní činnost přebíral nově ustavený divadelní spolek „Venkován“. Pobočka Kampeličky byla obnovena. Byla obnovena cvičení žen, dorostenek i dětí, ale scházelo se málo mužů a dorostenců. Chlapci raději v rámci SČM hráli odbíjenou, později i stolní tenis. Proto nadále jednota Sokol vykazuje malou činnost a má i omezené finanční příjmy.

1948

Po 25. únoru 1948 byl v naší obci ustaven Místní akční výbor Národní fronty - MAVNF - kde měli být zastupci místních politických stran a všech místních spolků. Členové toho výboru byli převážně členy KSČ a plnili tak usnesení strany. Úkolem MAVNF bylo mimo jiné zbavit funkci popř. i členství všechny osoby, které nesouhlasily se současnými politic-

kými změnami, bylo uváděno „nesouhlasí s lidově demokratickým zřízením“. MAVNF celkem 12 členů TJ Sokola zbavil členství - později došlo k úpravám. Jednalo se většinou o starší funkcionáře, činné i několik desítek let a tam byla další činnost jednoty vážně ohrožena.

1951

22. září 1951 je uveden poslední zápis jednatele Václava Vrány ve starých jednatelejších knihách.

Nejstarší dvě jednatelejší knihy jsou v současné době uloženy u s.

Vránové Aleny, další dvě jednatelejší knihy, nedopsané, jsou uloženy v současné době u br. Slavíka Josefa.

Z těchto čtyř jednatelejších knih pořídil výpisy Zdeněk Marek.

1972

Při TJ Sokol byl zřízen Lyžařský oddíl, který byl aktivní asi 15 let a byl vlastně nejčinnější složkou TJ Sokola v poválečném období. Již v r. 1966 byl zřízen svépomocí mladých lyžařský vlek „pod Jandurovi“, v r. 1971 zakoupen silnější elektromotor. Oddíl vedl Karel Kučera ml.

V 60.-70. letech probíhala rozsáhlá rekonstrukce sokolovny.

Některé zajímavosti vybrala I. Řehořová

Na původ jména Tříč je mnoho názorů. Iva Řehořová se zmiňuje ve svém vyprávění z tříčské kroniky o názvu vzniklém na základě „tři domy- tři čísla“, „Některé starší zápisy jména vsi (1720- „Tržic“ a jiné) mohou připo-

mínat sloveso tržiti a tržní cestu Trhovici, která Tříči prochází. S ochrannou Trhovice, tzv. pojizerského krajiště, nebo zboží hradu Nístějky, by mohlo souviset odvozování jména Tříče od stříci, tedy střežit. Nejnověji mi v brněnském rozhlasovém pořadu „Hezky česky“ na telefonický dotaz po původu tohoto jména odpověděl jazykovědec PhDr. Rudolf Šrámek, CSc., který měl, kromě svých lyžařských vzpomínek na Vysocko, odpověď, že je to název poměrně mladý a jeho původ odvozoval ze třtice (= malá třina, rákos), která roste na březích vod.

Na doplnění povídání o Tříči vyhledal M. L. Jakl

Z historie dávné i nedávné

D u b e n

Duben, Apríl, vyvstě někoho aprílem a často vyvádí nás počasí aprílem, když je pěkně a my se neoblečeme na čas. V tom měsíci jsou většinou velikonoce, neobudují-li se v minulém. Šest předcházejících neděl, z nichž nejslavnější poslední, Květná, o níž se světí kočky, které chlapi nesou pěkně svázané, pomítka, které jim, pozvednuté nad hlavou, kněz kropí svěcenou vodou. Z těch koček se doma dá několik proutků za obraz a ostatní se rozstrkají odpoledne na Velkou neděli po jednom do každého pole, to na něm kroupy nic nerozbijou, ač to roku 1902 rozbily i s kočkami.

Škaredá středa, kdy se dělá ve stavění po zimě pořádek. Zelený čtvrtk - mažou se „jidáši“ medem nebo siro - bem, aby plavové neuštknuli. Velký pátek s otvíráním pokladů. Bílá sobota s mytím se sněhem do východu slunce, což je prostředek proti pihám a není-li sníh, tedy mytím z pramene. V sobotu večer slavnost Vzkříšení s průvodem a hudbou při osvětlených oknech. Na Velkou neděli už není v chrámu Boží hrob, ale na svatošátku na hlavním oltáři soška Krista z hrobu vstalého. Kříž na fialové roušce, jenž zakrýval obraz hlavního oltáře, odstraněn a socha Rodičky boží s dětátkem, která měla v postě rovněž fialové oblečení, je nyní v bílém. Velikonoční pondělí - vejce a mrskání děvčat pomlázkou a večer zas muzika, která nesměla v postě být.

Před 100 lety šli Karel Vlášek a jeho kamarád Šmíd ráno na toto pondělí na takovou pomlázku do Kamenice za holkami a pod Jesenným - na Bohňouskách - byla Kamenice táním sněhu nahoře silně rozvodněná, takže lávka, která byla tam tehdy přes ní, byla téměř ve vodě, a proto se na ni nevydali oba najednou, ale šel první Karel. Pod jeho tíhou se lávka uprostřed řeky strhla a pomoci nebylo nikde. V pobřežních chalupách byly jen děti, všichni dospělí byli v Bozkově v kostele a za bidlo, které Šmíd tonoucímu podal, se tento, sedě na vodou unášené lávce, neudržel a když se s ním lávka obrátila, zmizel ve vlnách a Šmíd se vrátil do Staré Vsi se smutnou zprávou.

V polovici dubna je nejlepší vyjždění do pole. Ten den ráno poleje zne - nadání děvečka čeledína a nebo, kde

čeládka není, domácí dcera bratra, který už dělá s potahem, studenou vodou, aby byl čilý.

Když hospodář začíná setbu do záhonů motykou, nabere hrst zrní z rozsívky, řekne: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“, některý třeba jen: „Tak s Pánem Bohem“ a hodí první dvě hrstě křížem k nebi.

V tomto měsíci odbývaly se také většinou vojenské odvody, které se neodbyly nikdy bez trochu toho pití a povyku, který většinou tropili nejvíce ti neodvedení, a nad nímž strážcové pořádku přimhouřili oko.

Do 90tých let minulého století si odvedený hned v místě odvodu koupil vojenskou čapku, kterou směl už teď do narukování nosit, a tak se přes léto odvedenci pyšnili podle toho, k čemu jim bylo oznámeno, že jsou zařazeni: v čapkách modrých od pěchoty a dělostřelectva, šedých od myslivců, černých od zeměbrany a červených od jízdy.

Z kroniky Rok na vsi Jaroslava Večerníka, kronikáře a písmáka ze Staré Vsi připravila J. Důbalíková

V květnu minulého roku jsme kroniku J. Večerníka otevřeli a nyní v dubnu letošního roku ji uzavíráme.

Velikonoce našeho mládí

Velikonoce na horách nemohly zdaleka konkurovat Vánocím, ale byly vždy předzvěstí jara, kdy zejména starší lidé, kteří nevycházeli v zimě po neupravených silnicích a cestách, se na jaro těšili.

Jestliže byl masopust krátký a končil někdy i v únoru, byl popelec prvním postním dnem a předzvěstí blížících se Velikonoc.

To nebyl vysoký rynek vydlážděný, stávala ještě Zemanova hospoda, Bryknarovo a Řehořkovo (později hotel Bartoniček) a na místě dnešního chodníku byla klukovská kuličková burza. Tento mírný svah byl eldorádem všech vysokých kluků a holek a kuličky byly v té době opravdovým pláštěm. Už tenkrát se tvořily skupiny silných a slabých hráčů a „horporty“ asi 20 důlků nebyly vzácností. Hrály se tři hry: házená, věneček a šupka. Házenou vyhrávali nejvíce delší kluci, kteří v téměř skokanském lyžařském předklonu měli blíž k důlku než ti ostatní. Hrálo se někdy hazardně i o dvacet kuliček, které se házely oběma rukama. Druhou, už takovou speciální hrou, byl věneček. Kuličky rozestavěné do věnce s jednou kuličkou ve středu se vytloukaly tak zvaným „čigrem“, který byl z masivního barevného skla, někdy i kovový. Koupit nebo vyměnit kuličky za pořádného čigra byl obchod, který se uzavíral u Žantovy stodoly ponejvíce beze svědků. Hru „šupka“ hrály holky a byla to hra o jednu kuličku. Kluci se vyjadřovali: „Šupka, to je taková sra-bárna, to pořádně kluk nehraje!“

Velikonoce začínaly pro nás kluky většinou nedělí, protože od této chvíle už byly školní prázdniny a jestliže sníh pomalu mizel, chodilo se na hledule až do Roprachtic nebo za Sklenařice. Bledule byly přec první květina, zatímco kočička z kvetoucí jívky nebyla na velikonoce vzácností. Chodilo se tedy na kočičky, ale hlavně na hledule, které se daly zpeněžit u Hořavků.

Zelený čtvrtek znamenal mimořádnou snídani v podobě „jídášů“ s medem, na horách obvykle s mnohem levnějším sirupem, který už zmizel z dnešních obchodů.

Katolické bohoslužby trvající od Zeleného čtvrtka do vzkříšení na Bílou sobotu, byly „dnem otevřených dveří“ kostela sv. Kateřiny. Střídali jsme se po celé dva dny u božího hrobu, kde jsme v tichosti sjednávali i kuličkové obchody a z kostela honem na rynek na hazardní házenou nebo věneček.

Velký pátek byl přísný postní den, který se dodržoval ve všech rodinách. Teprve po dlouhých obřadech na Bílou sobotu se znovu rozezněly zvony, které od Zeleného čtvrtka ztichly. A opět tu byl krásný starý zvyk klapačkový. Klapačky a řehačky řádily každé poledne kolem kostela, aby vynahrádily zvuk mlčících zvonů. Pamatuji se, že největší řehačku měl Emil Hořavka, na tu se šlapalo a byla celkem pro mohutnost nepřenosná. Jako mnohem mladší kluci jsme mu jeho řehačku všichni záviděli.

Jídlo nebyvalo tak bohaté jako na Vánoce. Byly bochánky čili mazance, ale bývala kůzlata, která jsou dnes úzkým profilem v celých horách. Velikonoce bez kozlečeho masa nebyly vlastně ani pořádné Velikonoce. Dnes sehnat kůzle je jako vyhrát v loterii.

Vzkříšení na Bílou sobotu bývalo krásné. Všechna okna na náměstí, kudy se ubíral průvod s monstrancí, byla osvětlena a mohutně zazpívané „Vstaltě jest této chvíle ctný Vykupitel“ znamenalo rozezvucení všech tří zvonů na věži kostela a varhany zabraly na všechny rejstříky. Slavně „tedeum laudamus“ potvrdilo, že Velikonoce

vlastně končí. Že končí burza kuliček a jestliže vysoký rynek byl už úplně bez sněhu, byl Kokrháč a Lysá hora v úplně zimním hávu a dlouho jsme čekali na skutečně vysoké jaro. Bývalo vždycky pozdní proti nížinám, ale bylo krásné, snad nejkrásnější na světě, snad že jsme žili bezstarostně, klukovsky, ale rozhodně ne tak rozmazleně, jak se žije dnes. Vnuci tomu ani nevěřili a myslí si: „Ten náš děda si ale dovede vyměřit let!“

Josef Ďoubalík - archiv muzea

Památce všech zahraničních bojovníků z Vysocka

II. část Když budeš zlobit, nebudeš vojákem

Jan Hořáček se narodil 9. února 1922 v Martinicích u Jilemnice, odkud pocházeli jeho rodiče. Od r. 1928 chodil do obecné školy ve Vysokém nad Jizerou, po níž tam navštěvoval první ročník měšťanky do r. 1936 a to v době, kdy jeho otec byl vrchním zahradníkem v Kramářově vile. Když se rodiče přestěhovali, dokončil měšťanku v Mladé Boleslavi. Poté byl žákem Pomologického ústavu v Ruzyni a když Němci zabrali tento ústav, přestoupil do Výzkumného ústavu v Chrudimi. Odtud 6. června 1940 odešel. Aniž se rozloučil s rodiči, šel přes Javorník na Slovensko. 29. června byl v Přerově, odkud svým rodičům poslal jediný dopis.

Pokračoval s mapou v ruce na Užok, který překročil po velkých strastech a nebezpečnostech. Na sovětském území se přihlásil ve městě Skola. Tam byl zatčen a pak internován ve Stryji. V době válečné nebylo důvěry k přeběhlíkům hranic, a proto byl považován za vyzvědače. Po dlouhých výsleších a věznění byl odvezen na Sibíř k Ledovému moři, kde ve Vorkutě kopal uhlí na šachtě. Pracoval tam trpělivě, snaže se svým vzorným chováním setřást se sebe tíhu nedůvěry. Poblý tam až do listopadu 1942. Byl osvobozen, když se začala v Buzuluku tvořit naše první brigáda. Kdyby toho nebylo, ztratil by se patrně v propadlišti válečných dějin. Do Buzuluku přijel jako čtrnáctý dobrovolník. Byl zařazen do prvního praporu první rotý jako kulometčík. 1. ledna 1943 nastoupil cestu na bojiště. Již 15. března byl vyznamenán československým válečným křížem 1939- za tuhé boje u Sokolova pod vedením kapitána Jaroše. V Novochapersku prošel s vyznamenáním důstojnickou školou. U Bílé Cerekve v boji o obec Rudu padl jako poslední zbylý velitel kulometky třemi ranami do prsou v noci z 29. na 30. prosince ve věku 22 let. Odešel v hodnosti podporučíka.

„Milý Jendo, už podruhé Ti piši tento dopis, který nebudeš nikdy číst. Poprvé před dvaceti lety a myslím, že mohu znovu oživit pro čtenáře Větrníku naše dětství.“

Už 51 let to bylo o loňských Vánocích, cos odešel do nenávratna a o nějaký rok déle, co jsem Tě naposledy viděla, švarného junáka ve skautském stejnokroji. Fotografie z té doby je stále mezi našimi obrázky. Ve vzpomínkách se chvíle z dětství začínou odvíjet jako

zažloutlý, místy zpřetrhaný film, který v představě s Tebou je ukončen a zastřen aureolou smutku.

Tvoje hnědé oči a skoro černé vlasy, které se mírně vlnily a tvořily nad čelem pěkně stočeného „kačírka“, udělaly z Tebe náš „holčičí“ idol v té době, kdy si děti uvědomují, že ten je kluk a ta je holka. Jak Ti asi slušela uniforma?

Můj vzpomínkový film je téměř celý „natočen“ ve Vašem zahradnickém bytě, v parku Kramářovy vily a na školním lyžařském můstku v „Kalifornii“. Pamatuješ, nosili jsme tenkrát všichni zelené „hubertáky“, které se výborně hodily jako krycí oblek v parku mezi stromy při hře na indiány. A bylo to něco, žeš měl jako jediný kluk opravdickou „flobertku“! Ale i browning. Ten jsi téměř nikomu nepůjčoval, ale já jsem ho několikrát mohla mít pod svou ochranou. Je to pro mne silná vzpomínka. Snad proto, že nemám zbraně ráda, že se jich v hlubokém podvědomí bojím, byla to z mé strany určitá odvaha vzít zbraň do ruky. Ještě dne cítím její tíhu a chlad ocele.

Nejkrásnější chvílky bývaly ve vaší kuchyni, kde jsme tři děti a ovčák Pinko čekaly, až Tvoje maminka podojí a přinese čerstvé teplé kravské a kozí mléko s bílou pěnou, pro nás smíchané, nalije do půllitrových sklenic a my někdy rády, někdy nerady usrkávaly, hrály při tom „člověče nezlob se“, dámu, halmu, nebo v kartách „vole lehni“. Úmyslně jsme u Vás se setrou Blankou pobyt prodlužovaly, aby kouzlo příjemného podvečera tak rychle nevyprchalo.

Vzpomínám také, jak Pinkoš, jak jsme říkali Vašemu psovi, který měl policejní výcvik, nosil pánovi domů noviny a když u Čmůchů měli uvaře-

nou „trdlouku“, pro kterou s Tebou chodil, nesl modrou smaltovanou bandasku v hubě a donesl až domů.

A v „Kalifornii“ kolem lyžařského vleku jsme Ti všechny holky fandily, abys skočil nejdál. Jeden rok jsi vyhrál přebor školy a na putovním poháru bylo také vyryto Tvoje jméno. Ten pohár se ztratil. Kdo ví, kde je? Pak jste se odstěhovali do Mělníka, ale naši rodiče se stále navštěvovali, udržovali korespondenci a my se setrou věděly, že jsi student, žák Výzkumného ústavu v Chrudimi. Pak Tvoje maminka psala, že jsi nezvěstný. Až po válce jsme se dověděli o Tvé anabazi.

Letos, kdy si celý svět připomíná 50 let ukončení II. světové války, přibližujeme si dobu, jak jsme vítali naše bojovníky ze všech bojišť světa a čekali s radostí, ale i smutkem za ty, kteří se nevraceli. Dověděli jsme se, žeš padl. S touto zvěstí se v podvědomí vrací vzpomínka na jeden večer u Vás ve Vysokém, kdy jsi (jako každý živý kluk) měl ve škole cosi v nepořádku. Maminka, které to bylo oznámeno, tenkrát vážně pronesla pro Tebe výhružku největší: „Když budeš zlobit, nebudeš smět být vojákem!“ Ach, jakým Tys potom vojákem byl! Byl jsi statečný a pospíchal domů. Zůstals v půli cesty. Ve Vysokém v parku je Tvůj pomníček, na kterém je vyryto Tvoje jméno. (To za ten ztracený pohár).

Tento dopis píše proto, Jendo, že ses neztratil a taky proto, aby mladí, až náhodou půjdou kolem pomníčku, věděli, žeš byl hodný, a proto jsi byl vojákem!

Tvá vysoká spolužačka Jiřina (tenkrát Mařatková)

Z archivu Vlast. muzea vybrala a připravila J. Doulbáliková

PIETNÍ VZPOMÍNKA

V květnu vzpomeneme již 50. výročí osvobození naší vlasti od nacistické okupace a konce 2. světové války. Také Církev československá husitská přispěje k uctění památky obětí této války při bohoslužbách v neděli dne 7. května 1995 ve 13.30 hod. ve sboru ČČSH ve Vysokém nad Jizerou

Upřímně zve Farní úřad a rada starších ČČSH

Okénko podnikatelů

V květnovém čísle Větrníku 1993 jsme Vás informovali, milí čtenáři, o truhlářské dílně pana J. Šikoly. Nyní ještě doplňujeme:

Původní zaměření na převážně stavební truhlářinu se pozměnilo. Nyní se zejména vyrábí nábytek (kuchyně, zařízení pro podnikatele, atd.). Velký podíl na výrobě kvalitního nábytku, jak nám řekl p. Šíkola, má truhlář-nábytkář p. V. Klíma. Nábytek se vyrábí převážně z lamina, t.j. povrchově tepelně upravená dřevotřísková deska s různými desainy, rustikálními vzory, případně i z masivu, t.j. z klasického dřeva.

Na otázku, jaký je zájem zákazníků, odpověděl p. Šíkola: Zájem je značný a hlavně jsou zákazníci spokojeni.

A něco navíc:

Od 1. dubna bude v patře truhlárny zahájen prodej, půjčovna a servis motorových pil.

Provozovatelem a podnikatelem v jedné osobě je p. Luboš Poláček.

Poděkování České spořitelně

Pobočka České spořitelny a.s. ve Vysokém nad Jiz. věnovala Ústavu plastické chirurgie a chirurgie ruky 10.000 Kč. Obnos byl použit na doplnění sumy potřebné k nákupu přístroje na stavení krvácení v celkové hodnotě 150.000 Kč.

Vedení ústavu

Něco o včelařství ve Vysokém nad Jizerou

Vracíme-li se do historie a listujeme v archivu našeho muzea, víme, že 25. května 1870 byl ve Vysokém ustaven průmyslovo-hospodářský spolek, přičemž bylo i včelařství. Dále se zde píše, že v roce 1875 byla pořádána hospodářsko-průmyslová výstava, na níž včelaři získali 2 stříbrné medaile. V časopise Včelařství z roku 1990 se píše, že první včelařský spolek v Čechách byl ustaven v Chrudimi v roce 1864. U jeho zrodu byl také hrabě Harrach. Potom vznikaly další včelařské spolky. Mezi prvními deseti je jmenováno také Vysoké nad Jiz. Není tedy pochyb o tom, že Vysoké bylo mezi prvními, kde byl včelařský spolek ustaven. Za první republiky i později byli vysočtí včelaři organizováni ve včelařském spolku v Roprachticích. Spolková činnost po druhé světové válce upadala a vysočtí včelaři včelařili samostatně mimo spolkovou činnost. Ve svém dopise z ledna

1966 se dotazujeme na ÚV- ČSV v Praze, za jakých podmínek je možné ustavit ZO- včelařskou ve Vysokém. Požadují 50 členů, což ani se včelaři z okolí není možné splnit, proto se postupně přihlašujeme k ZO včelařů v Jablonci nad Jizerou. Včelařským důvěrníkem ve Vysokém se stává Petruška Luděk, který pak za ZO zasedá i v OV ČSV. V letech 1971 konána ve Vysokém v hotelu Bartoníček I celodenní včelařská beseda včelařů kraje Západoých vlastenců. To se pak opakuje jako II. sraz i v roce 1973 za veliké účasti včelařů z celé oblasti a za účasti představitelů ÚV z Prahy a KV z Hradce Králové. (Přednášky, beseda).

V současné době jsou ve Vysokém již všichni včelaři organizováni při základní organizaci v Jablonci nad Jiz. Přímou ve Vysokém je 6 včelařů chovajících okolo 45 včelstev. Dnes nás trápí VARAOSA včel, což je roztoč, který napadá a ničí včelí plod. Toto jsme v minulosti neznali, vše se rozšířilo z Asie a dnes je již zamořena celá Evropa. A tak se v zimním období léčí a hubí roztoč. Vše je přísně evidováno. To však nic nemění na kvalitě našeho horského lesního medu, který je hodnocen nejvíce. Jsou zde však i další včelařské produkty : propolis, mateřkašička atd. To, co pro člověka a přírodu je nejdůležitější, je opylovací činnost včel, ta zajišťuje 95 % opylení veškerého rostlinstva. Vážme si tedy včel. Rádi mezi včelaři uvítáme i nové mladé adepty včelařství.

V čele zdar!

Petruška Luděk

Společenská kronika

Narození :

31. 3. 1995 se narodil Haně Metelkové a Pavlovi Skalskému
syn Pavel

5. 4. 1995 se narodil manželům Ireně a Lubošovi Josifkovým
syn Tomáš

Přejeme novým občánkům i rodičům hodně zdraví!

Životní jubilea oslavili :

Tříč :

29. 4. Jarmila Čermáková 89 let

Stará Ves :

30. 4. Josef Šmíd 83 let

18. 4. Libuše Brumlichová 73 let

Sklenářice :

14. 4. Zdeňka Pimiskernová 98 let

4. 4. Božena Poláková 83 let

4. 4. Josef Kramář 78 let

Vysoké nad Jizerou :

17. 4. Rudolf Doubek 81 let

26. 4. Božena Mařatková 87 let

19. 4. Božena Šaldová 85 let

26. 4. Stanislav Kvarda 71 let

7. 4. Veronika Sehnoutková 74 let

21. 4. František Tetauer 78 let

16. 4. Jarmila Večerníková 72 let

23. 4. Miluše Bachtíková 70 let

22. 4. Milada Holubcová 84 let

16. 4. Anna Pohanková 70 let

Do dalších let přejeme dobrou pohodu a hodně zdraví!

Zlatá svatba

Dne 21. dubna 1995 oslavili manželé Miloslav a Miluše Bachtíkoví z Vysokého nad Jizerou ZLATOU SVÁTBU - 50 let společného života

Přejeme manželům Bachtíkovým do dalšího společného života pevné zdraví, štěstí a dobrou pohodu.

Úmrtí :

24. 3. 1995 zemřel pan František Polák ze Sklenářic ve věku 84 let

V domově důchodců v Lounech zemřel 1. dubna 1995

pan Josef Polák ve věku 80 let, narozen ve Staré Vsi č. 32

Vzpomíná Anna Přibáňová, Jablonecká 365 Praha 9

Čest jejich památce !

Poděkování

Děkuji panu MUDr. Kavanovi a paní MUDr. Pohankové za odbornou péči, kterou věnovali mému tatínkovi B. Doulbálíkovi v době jeho těžké nemoci. Zvláště pak děkuji všem dobrým a obětavým sousedkám a sousedům za jejich lidskou každodenní pomoc, které si tatínek vážil a byl za ni až do konce velice vděčný.

A nakonec děkuji všem, kteří se s ním přišli rozloučit, za projevy soustrastí a květinové dary.

Za rodinu

Magda Berná-Doulbálíková

INZERCE

Vaše účetnictví a daně moje starost

Zpracování pomocí moderní výpočetní techniky.

Marie Trunečková,
účetnictví a daně
Tyršova 296
512 11 Vysoké nad Jizerou
tel. 0432/ 94467

Zahradnictví KESL - oznamuje, že bude prodávat v období od 22. dubna do 20. května 1995 sadbu zeleniny a květin ve stánku na náměstí ve Vysokém nad Jizerou včetně sazenic petunií a pelargonii.

Upřesnění dnů prodeje a prodejní doby bude vyhlášeno místním rozhlasem a informačními plakáty.

Ing. Karel Kellner

Stará Ves 50

512 11 Vysoké nad Jizerou

Sazby za inzerci :

1/4 stránky	50 Kč
1/2 stránky	100 Kč
celá stránka	200 Kč

Zpráva redakce :

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a případné zkrácení dodaných příspěvků.